

ELENA FARAGO

CĂTELUSUL
ȘCHIOP

EDITURA ION CREANGĂ
BUCUREȘTI

Elena Farago (1878-1954) s-a născut și a trăit la Craiova, unde și-a desfășurat și activitatea literară.

Autoare a mai multor volume de versuri și proză, printre care citim: *Versuri* (1906), *Șapte din umbelă* (1908), *Din țina ochilor răpătați* (1913), *Șaptele amurgului* (1920), și a numeroase cărți pentru copii: *Copiii* (1913), *Să fim buni* (1923) și altele.

Printre cele mai cunoscute versuri adresate copiilor amintim: *Cățelușul șchiop*, *Paișorul moșat*, *Motamul, pedepsit*, *Vieșul lui Viorel*, *Vrăbiile*, *Rindanica*, *Doi frați cuminți*.

ELENA FARAGO

CĂȚELUȘUL
ȘCHIOP

EDITURA ION CREANGĂ
BUCUREȘTI, 1974

Ilustrații și copertă
DANIELA DRAVAȚ VOICULESCU

[HAI NANI, NANI]

Hai nani, nani,
Lumina mamei...

Să-ți cînt și-n seara asta, lumina mea,
Să-ți cînt...

Dar uite-ncep un cîntec și altu-mi vine-n
mintea, —

Și-acela, dragul mamei, e fără de cuvinte
Si plînge-așa cum plînge cumplitul ăst
de vînt...

Hai nani, nani...

Să-ți cînt, lumina mamei, și iar încep
și iar
Cuvintele-și pierd șirul, — că vezi,
în astă-seară
I-atît de-amarnic cîntul ce-l spune
vîntu-afară.
De parc-ar plînge-ntregul săracilor amar...

Dar tu aștepti un cîntec — că tu ce știi
de vînt!
Și ce să știi ce spune-n amarnica-i
poveste?..
O, tu nu poți pricepe nimic din
toate-aceste...
...Să-ți cînt și-n seara asta, lumina mea,
să-ți cînt...

Hai nani, nani,
Lumina mamei..

...Și iar rămân de parcă nu mai găsească
cuvânt
Din tot ce-ți spun alt'dată în
cîntecele mele,
Și feți-frumoși, și zîne, și cer, și flori,
și stele
Și-au amuțit povestea de parcă nu mai
sînt...

Hai nani, nani...

Adormi în caldu-ți leagăn, lumina mea,
și taci, —
Nu pot cînta și încă nu ești destul
de mare,
Ca să-ți pot spune basmul cel nesfîrșit,
în care
Se sting de frig și foame copiii
cei săraci...

[S-A DUS ȘI NOAPTEA ASTA]

S-a dus și noaptea asta,
Din toate cea mai grea,
De ți-ar fi luat cu ea
Și boala, dragul mamei!...

Pe negrele-i aripi,
S-o ducă pe vecie,
Depart-e-n vreo pustie
Unde nu sînt copii!...

Să-mi ridă casa iar,
De tine luminată,
Să te mai văd o dată
Zimbind, lumina mea...

O, culcă-te frumos,
Și-nchide-ți ochisorii,
Și astăzi poate zorii
Ți-or fi mai priitori.

Că uite-i, vin de-acum,
Să-și ridă în fereastră,
Lumina lor albastră,
Lumina lor de-ndemn...

O, zori albaștri, voi,
Ce deșteptați grădina,
Scăldându-vă lumina
În roua de pe flori, —

Vă pogoriți senini,
Atotluminătorii,
Să aibă muncitorii,
Din toată lumea, spor...

Zimbiți alintăto
În orișice fereastră,
Că mulți bolnavi și-adastă
Izbava de la voi...

Și-n suflete sădiți
Răbdarea și credința,
S-aline suferința
Ce plinge pe pământ...

Și vă trimiteți blind,
Albastrcele aripe,
Un zîmbet să-nfiripe
Și-n casa noastră azil...

O, de-ați putea măcar
Să-i domoliți căldura,
Ce-i dogorește gura
Și dulcii ochișori!...

O floare e și el,
Și zace-acum, scaldată
În roua-ndurerată,
A ochilor mei doi!...

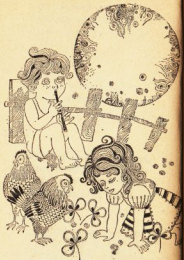
O, de-ați putea, zori buni,
Să mi-l scăpați de boală,
Să-l văd azi că se scoală
Și umblă cătinel!...

Iar miini când veți sosi,
Drumeți de piază bună,
Să ridă împreună
Cu florile și el...

[ARȘIȚĂ, TĂCERE...]

Arșiță, tăcere — 'n praguri
Cite-o babă, cite-un moș;
Cere, în răstimpuri, ploaie
Strigătul unui cocoș.

Într-o curte ne-ngrijită
Un copil și lingă el,
Scurmă-n van pământul aspru
Două cloște și-un purcel —

Iar în șanț o fetișcană,
Ce păzește niște oi,
Cătă-n brinci prin iarba arsă
Un trifoi cu patru foi.

[MAMA ŢESE, PUIU DOARME]

Mama țese, Puiu doarme,
Cloșca moțăie sub pat, —
Fără glumă-n casa asta,
Nu găsești un colț de stat!

Patu-i plin de țoale, masa-i
Numa blide, — ce te faci?
Spui o vorbă — scoli copilul! —
Mama-ți face semn să taci.

Dar și-a luat frumos tăblița,
Și in loc de masă un
Scaunel cu trei picioare,
Și drept scaun un ceaun, —

Și-și visează — pe cînd mîna-i
Scrie-ncet, tremurător, —
O catedră și un scaun
Ca la domnu-nvățător.

[AU PLECAT LA CÎMP PĂRINȚII]

Au plecat la cîmp părinții,
El a dat grăunți la pui,
Și-acum bate de nădejde
Două scînduri într-un cui.

Ei !... de-ar fi Grivei cu dînsul
Nu i-ar fi urit de loc, —
Cum mai petreceau ei singuri,
Ce mai larmă, ce mai joc!

Dar e-aproape-o săptămînă
De cînd sprintenul Grivei
Și-a uitat sub țărna rece
De copii și de căței...

.....

[SE-ATÎRNASE DE-O TRĂSURĂ]

Se-atîrnase de-o trăsură,
Dar un sfirc de bici l-a dat
Jos, în glodul de pe stradă,
Și, sculindu-se-nciudat, —

Face-un semn cu pumnu-n aer,
Care spune neted: — Nici
Că mă las, cînd voi fi mare,
Să nu-ți trag și eu un bici!...

[MAMA-I DUSĂ-N TÎRG...]

Mama-i dusă-n tîrg și tata
După treburi — el, stă jos,
Și, cu fruntea strînsă-n palme,
Plănuiește-un joc frumos.

O, ar ști el să se joace —
De-ar avea cu ce — dar, faci
Jucării din ce-ți dă mina,
Cînd părinții sînt săraci.

Ca un om ce-ți știe rostul,
Robotește-acum tiptil, —
Într-o ladă hîrbuită,
O să-și facă „motobil”. —

Scăunașul mic e „capra”
Și ulciorul e „motor”, —
Să mai spuie și-azi părinții
Că nu-i mare Puiu lor!...

[ȘAPTE ANI TRECUȚI...]

Șapte ani trecuți, ochi negri,
Și-o minune de păr creț, —
Drept găteală-o iie lungă
Strinsă-n briu c-un șorțuleț.

Tata nu și-l știe, mama
Spală rufe boierești, —
Casa lor, o bojdeucă
Cu mușcate la ferești.

Azi e treabă multă: mama
Are zor, — ca a cărat
Apă la cazan și focu'
L-a făcut, și-a măturat, —

A turnat la păsări apă,
Și fiertură-a pus la foc, —
Și, i se cuvine-acuma
Drept odihnă-un pic de joc...

Dintr-un băț și niște zdrențe,
Strînse mototol pe el,
Și-a făcut o păpușică,
Și-i vorbește-ncetinel,

Și se face c-o hrănește
Dintr-un ciob, și-i spune: — vezi,
Tu le ai de-a gata toate,
Nu ca mine să lucrezi.

Haide-acuma fii cuminte
Și-adormi singură, — că eu
Nu pot să te legăn, focu'
Trebuie să-l dreg mereu...

Și cazanu' ceta, Doamne,
Trebuie mereu umplut...
Și-apoi mama tot mă ceartă
Că nimica n-am făcut!...

Fii cuminte, fata mamei,
C-am să-ți cumpăr, zău, să știi,
Cind vei fi ca mine mare,
Și rochiți și pălării.

Și-o păpușă și un leagăn,
Și blidute mici de fier, —
S-o hrănești și să ți-o legeni
Ca o fată de boier.

BONDARUL LENEȘ

O furnică mititică,
Cit un grăuncior de mei,
Duce-n spate-o greutate
De trei ori cit botul ei.

Pe cărare-n jale mare
Plinge un bondar ciapcin:
— „Mor de foame
Și n-am poame

Și-aș munci
Dar n-am stăpin!..."

— „Hai și-mi cară din povară
Și sint gata să-ți plătesc.”
— „Cum n-aș merge! Dar pe lege
Jur că nu pot să muncesc!”...

— „Vai de tine! Ce rușine,
Leneșule cerșetor,
Nici de milă, nici de silă
Nu ți-aș da un ajutor!”...

CĂTELUSUL ȘCHIOP

Eu am numai trei picioare,
Și de-abia mă mișc: țop, țop,
Rid cind mă-ntîlnesc copiii,
Și mă cheamă „cuciu șchiop”.

Frații mei ceilalți se joacă
Cu copiii toți, dar eu
Nu pot alerga ca dinșii,
Că sint șchiop și cad mereu!

Și stau singur toată ziua
Și plîng mult cînd mă gîndesc
Că tot șchiop voi fi de-acuma
Și tot trist am să trăiesc.

Și cînd mă gîndesc ce bine
M-aș juca și eu acum,
Și-aș lîtra și eu din poartă
La copiii de pe drum!...

Cît sînt de frumoși copiii
Cei cumînți, și cît de mult
Mi-ar plăcea să stau cu dinșii,
Să mă joc și să-i ascult!

Dar copiii răi la suflet
Sînt urîți, precum e-acel
Care m-a șchiopat pe mine,
Și nu-i pot iubi de fel...

M-a lovit din răutate
Cu o piatră în picior,
Și-am zăcut, și-am plîns atîta,
De credeam că am să mor...

Acum vine și-mi dă zahăr
Și ar vrea să-mi fie bun,
Și-aș putea să-l mușc odată
De picior, să mă răzbun,

Dar îl las așa, să vadă
Răul, că un biet cățel
Are inima mai bună
Decît a avut-o el.

PEDEAPSA MIȚEI

— I-auzi, draga mea păpușă,
Zgirie mița la ușă!
Dar eu nu-i deschid deloc,
Că sint supărată foc.
A furat iar, ca o hoajă,
Un întreg picior de rață
Și-apoi, după ce i-a ros
Toată carnea, pîn'la os,
A dus osul, binișor,
În cotețul lui Azor,

Ca pe el să-l bănuim
Și să nu îl mai iubim.
Și acum n-o bat, n-o cert,
Dar nu vreau deloc s-o ict.

Deși încă o iubesc,
Trebuie s-o pedepsesc.
C-a fost rea și dușmănoasă,
Și n-o las să intre-n casă.

MOTANUL PEDEPSIT

Rîndunica e plecată
După hrană pentru pui,
Cuibu-i singurel sub streșini
Și prin curte nimeni nu-i.

Rîde sub mustăți motanul:
— „Ce noroc!... Păcat să-l scap!...
Iute sus!... Dar, poc, o piatră
Îl lovește drept în cap.

Trist se tînguie motanul:
— „Miau și vai de capul meu!”
Petrișor îl ia în brațe:
— „Iartă-mă, te rog, căci eu

Te-am lovit, și rău îmi pare,
Dar de bieții puișori
Ție cum nu ți-a fost milă,
Cînd săriseși să-i omori?”

GÎNDĂCELUL

— De ce m-ai prins în pumnul tău
Copil frumos, tu nu știi oare
Că-s mic și eu și că mă doare
De ce mă stringi așa de rău?

Copil ca tine sînt și eu,
Și-mi place să mă joc și mie,
Și milă trebuie să-ți fie
De spaima și de plînsul meu!

De ce să vrei să mă omori?
Că am și eu părinți ca tine,
Și-ar plinge mama după mine,
Și-ar plinge bietecele surori,

Și-ar plinge tata mult de tot
Căci am trăit abia trei zile,
Îndură-te de ei, copile,
Și lasă-mă, că nu mai pot!...

Așa plîngea un gîndăcel
În pumnul ce-l strîngea să-l rupă,
Și l-a deschis copilul după
Ce n-a mai fost nimic din el!

A încercat să-l mai învie
Sufîindu-i atîpîile-n vînt,
Dar a căzut în țărînă frînt
Și-nțepenit pentru veciel...

Scrbît de fapta ta cea rea
Degeaba plîngi, acum, copile,
Ci du-te-n casă-acum și zi-le
Părinților isprava ta.

Și zi-le că de-acum ai vrea
Să ocrotești cu bunătate,
În cale-ți, orice vîietate,
Oricît de făr-de-nsemnătate
Și-oricît de mică ar fi ea!

TANU

Tanu i-un motan cuminte,
Și-i atita de curat,
C-are voie să se culce
Chiar pe pernele din pat.

Ilenuța îl iubește
Și se joacă mult cu el,
Astăzi însă-i supărată,
Nu l-a mîngîiat de fel...

„Miau!...” o-mbie din fereastră,
Dar fetița stă pe loc:
— „Taci, măi Tanule, că mie
Nu-mi mai vine să mă joc!...”

— „Ce-ai pățit?...”

— „Nimic, dar mama
Așa aspru m-a certat!”

— „I-ai greșit ceva?”

— „De undel...
Pentru că nu m-am spălat!...”

— „Știi, fetița mea cuminte,
Iartă-mă că-ți spun, dar eu,
Pentru asta te-aș și bate
Dac-ai fi copilul meu!”

PUIȘORUL MOȘAT

Puii mamei, pui, pui, pui,
Are cloșca șapte pui:
Cinci peștriși, unul bălțat,
Numai unul e moșat
Și curat și încălțat.

— „Spune-mi, puiule, și mie
De ce-ți face numai ție
Mama ta ciorapi și ghetе,
Și îți leagă moș în plete?”

Oare frățiorii tăi
Sînt așa de proști și răi,
Sau că poate mama ta
O îi leneșă, ori rea?”

Spune puiul: — „Mama mea
Nu-i nici leneșă, nici rea,
Dar e tristă, vai de ea,
Căci îi fac rușine multă
Frații mei și n-o ascultă,
Că de-i cheamă, fug pe-afară,
Și de-i prinde, plîng și zbiară,
Și de-accea-s nespălați
Și desculți și nemoțați.

Dar eu stau cu mama mea
Și mi-i drag s-ascult de ea,
Și de-accea sînt moșat
Că-s cuminte și curat.”

ȘIREATA

Viorica, fata mamei
Cea cuminte și curată,
Și-a făcut, mincind cireșe
Pe furiș, pe șorț, o pată...

și-acum stă-ntr-un colț și plînge:
— „Doctorul e vinovat
Și c-o să mă certe mama,
Și că șorțul l-am pătat!”

Mama intră-ncet pe ușă;
Ea tresare și-ntinzînd
Mîinile deasupra petei,
Plînge într-una suspinînd.

— „De ce plîngi, fetița mamei?”

— „Plîng că doctorul ți-a spus
Să nu-mi dai deloc cireșe,
Și tu în dulap le-ai pus...”

— „Și tu plîngi din lăcomie?
Ce rușine!”...

— „Să mă ierți!...”

— „Bine, dar să fii cuminte...”

— „Nici de șorț nu mă mai cerți?”

— „Care șorț?” Intreabă mama...

— „Uite, ăsta: l-a pătat
Lăcomia pentru care
Chiar acuma m-ai iertat.”

VISUL LUI VIOREL

După plasă, în pătuc,
Doarme micul Viorel.
Oare ce-o fi visînd el,
De tot strîmbă din năsuc
Și gurița crunt și-o strînge?
Nu cumva îi vine-a plînge?

Doarme micul Viorel.
Dar în vis lui i se pare

Că nu doarme nici de fel,
Cî-n pătucu-i singurel,
Șade și gîndește el,

Plin de supărare,
Că mămica azi n-a vrut,
Cînd iertare i-a cerut,
Să-i mai dea crezare.

Dar ce mișcă pe mescioară
Cînd în casă-acum dorm toți?
E Ronron, ce cu-a lui gheară
Tale-n patru-o cutioară
Și-o preface-n roți.

Da, e cutioara-n care
Stă praful de dinți.
Ce-o fi vrînd să facă oare?
Zău, Ronron ăsta se pare

Că de multă îngîmfare
Și-a sărit din minți:
Mama, tata, mama mare,
Tot de el vorbesc:
Că-i curat, nevoie mare,
Nu ca Viorel, pe care
Nici nu-l mai iubesc.
Dar ce-i asta? Pasămite,
Peria s-a pus pe roți,
Dinții pieptenului, toți,
Parcă au copite,

Și stau gata de plecare;
Peria, schimbată-n car,
Pieptenii, căluți ce sar
Pe zeci de picioare.

Uite-i cum s-au înhămat!...
Dar ce fel de ham au oare? —

Foarfece de unghii, care
S-a deşurubat.

Tot la dreapta, pe covor,
Către uşă-n trap se-ndreaptă,
Dar pe cine mai aşteaptă
De se-opresc la spălător?

Încă vreun drumeţ?... ehei!
Uite că-s mai mulţi ca unul:
Peria de dinţi, săpunul
Şi buretele cu ei!

Şi Roaron, gătit de drum
Ca birjarii — şi minune —
Ca un om, vorbind, le spune:
— Haideţi, s-a sfârşit de-acum!
Ştiu eu două fete mici
Şi vă duc întins la ele

Că le place să se spele,
Nu ca prostul ăst de-aici
Care zbiară-aşa urît,
Când îl piaptănă şi-l spală,
Încît azi, fără-ndoială,
Chiar mămica l-a urît.
Să-l lăsaţi aci să şadă
Nespălat şi ne-ngrijit,
Că prea mult v-a necăjit
Cu-atîta plîns şi sfadă.

— „Merg şi eu... şi eu“... zbucesc
Din dulap, fugind spre uşă,
Haine, jucării, păpuşă —
Toate, toate-l părăsesc!...

— „Nu mai faci“ răcneşte-n vis
Viorel şi se trezeşte —
Şi ce mult se-nveseleşte
Când pricepe că-a fost vis!...

Dimineața, la scolare,
Toate-n casă altfel par:
Viorel n-a scos măcar
Un cuvînt rostît mai tare;
Perii, foarfece, burete,
Pieptene, săpun au fost
Mînuite după rost
Și pe indelete.

Nu la zor și pe-apucatul,
Cum tot fură pînă acum,
Cînd se auzea din drum
Cum zbiera de rău băiatul.

Pe Ronron cel îngîmfat
Nimenea nu-l mai răsfață
Deși, dis-de-dimineață
S-a gătit și s-a spălat.
Cui să stai să-i faci necaz,

Și rușine, cu pisicul,
Cînd pe Viorel, tătîcul
Nici deloc nu-l ceartă azi!
Și mămica l-a iertat
Pentru ieri și totdeauna
Și îl laudă într-una,
Că-i cuminte și curat.

Pe Ronron doar Viorel
De-l mai bagă acum în seamă.
Că furiș la el îl cheamă
Și-i vorbește-ncetinel:
— „Am să-ți dau pișcot și lapte
Și oscioare de la pui,
Dar la nimeni să nu spui
Ce-am visat cu astă-noapte.

Știu că te-ai făcut birjar,
Și-ai venit ca să mă sperii
Făcînd roți, în vis, la perii,

Dar de-acuma n-am habar;
Nu-i mai supăr pe părinți
Și să ții tu minte bine:
Nici un vis urât nu vine
La copiii cei cuminiți."

VRĂBILE

Cirip...ci...cilb...ci... într-una
Noi cîntăm, zburăm, sărim,
De cu zori și pînă-n seară,
Și pe oameni îi iubim;

Vrăbii și brabeți ne cheamă
Iar copiii cei mai mici
Bat din palme și ne strigă:
Pui, pui, pui, ori păsărici.

Și ne place, mult ne place,
Să-i privim pe copilași
Cînd se joacă prin grădină,
Și aleargă drăgălași,

Bătînd mingea, mînînd cercuri,
Ori mici roabe cu nisip,
Și ni-i drag de ei, și-ntr-una
Le cîntăm: *cirip... cirip...*

Și am sta pe lingă dinșii
S-auzim și noi ce spun
Dar ni-i teamă să nu fie
Printre ei vreun nebun

De băiat, din cei ce poartă-n
Buzunare mici săgeți
Și pușcuțe ce omoară,
Fără milă, pe brabeșii...

Și ni-i frică, mult ni-i frică,
De orice zgomot auzim,
Și zburăm mereu speriate,
Și prin ramuri ne pitim,

Ciripind: *tel-telert-tel tel,*
Căci în graiul vrăbicesc
Vorba asta lungă-nscamnă:
Fugi, dușmanii ne pîndesc!...

O, avem dușmani o sumăt
Ulu, copii răi, pisici...
Și ni-i teamă-n orice clipă,
Și ne temem puii mici —

Și frumos ne rugăm, vouă,
Dragi fetițe și băieți,
Învățați pe frații voștri
Să aibă milă de brabeșii!...

NELU

Dintr-un rest de prăjituri,
Nelu face firmituri.

Mama-l vede și-l întreabă:

— „Iar nu ești copil de treabă,
Nelule, și-mi faci gunoi?...
Cum fu vorba dintre noi?”

— „Vorba noastră? Stai să-ți spun
Ca să vezi cum o țin minte:
Să mă fac tot mai cuminte
Și mai harnic și mai bun!”

— „Și de ce îmi faci gunoi?”

— „Pentru vorba dintre noi:
Eu acum fac firmituri
Pentru puii rîndunicii,
Ca să aibă și ei, micii,
Azi, la masă, prăjituri!”

VERSURILE PE CARE
LE-AU ÎNVĂȚAT CEI DOI
COPILAȘI PENTRU ZIUA MAMEI LOR

Eu nu sînt destul de mare
Ca să pot să-nvăț măcar,
De pe carte, o urare,
Și nu sînt destul de mare
Ca să-ți dau un dar.

Dar îți dau o sărutare,
Ici, pe obrăjor,
Și pe mina asta care

Mă-ngrijește-n fiecare
Zi, cu-atîta dor!

Zile lungi și voie bună
Îți doresc eu mult,
Și mă rog de flori să-ți spună
Să mă ierți, mămică bună,
Că nu știu mai mult!

RÎNDUNICA

Un băiat și-o fată mică
Stau privind o rindunică,
Și băiatu' spune: — „Mult
Îmi mai place să le-ascult,

Ciripind, pe rindunele,
Și pe alte păsărele,
Și mi-aș da ce am mai bun
Să pot ști și cu ce spun.”

Rindunica îl privește
Și cu dragoste-i vorbește:
— Să-ți spun eu dacă dorești,
Drag copil ce ne iubești:

Dimineața, noi, din toate
Păsările-ntii sculate,
Ne-nchinăm spre răsărit,
Ciripind: țrr... bvidevit...

Și apoi încep codroșii,
Cu cap sur, cu coade roșii:
Ticc...tecc...tec... și, după ei,
Prind brabeții mititei:

Cirip-ci... să ciripească,
Pină-ncep să se trezească
Și-alte păsări, care-n cor
Își înalță ruga lor.

CUCU

Cucu...cu-cu!... prin grădină,
Cucu...cu-cu!... prin zăvoi,
Toată primăvara-i plină
Lumea pomilor de noi.

Mititei, cu pene sure,
Și cu zborul vitejesc,
Toți copacii din pădure
Ne cunosc și ne iubesc.

Versul nostru lung răsună
Și drumeții trec și spun:
— „Cintă-ne de voie bună,
Cuculeț de piază bun!...”

Și ni-i dulce și ușoară
Viața noastră: zbier și cînt —
Și din toată una-i doară
Jalea noastră pe pămînt —

Căci în viața noastră toată
Ce-i mai sfînt și dulce nu-i:
Cuibul nostru niciodată
N-a fost leagăn unui pui!...

Niciodată nu ne cheamă
Gura pruncului flămînd —
Și cuvîntul drag de mamă
Noi nu-l auzim nicidec!...

CLOȘCA

După Jean Aicard

Cot-cot-cot,
Cot-cot-cot,
Fac și eu ce pot, ce pot,
Cot-co-dac,
Cot-co-dac,
Puii să-mi împac...

Ciugulesc,
Mă zbirlesc,

Și mi-i chem, mi-i chem mereu,
Că nu-i las,
Nici un pas,
Făr'de mine, eu.

Și le-adun
Ce-i mai bun —
Și seara, cu drag, le spun
Cot-co-dac,
Cot-co-dac,
Basmе, să-i impac.

Clonc-clonc-clonc,
Clonc-clonc-clonc,
Și-i adorm apoi așa,
Încălziți
Și păziți
Sub aripa mea.

SFATUL DEGETELOR

după Jean Aicard

Spune degetul cel mare
Către-arătător,
Spune degetul cel mare:
— „N-am fărîmă de mîncare,
Frate-arătător!”

Spune, către mijlociul,
Cel arătător,
Spune arătătorul: — „Frate,

Nu mai sînt deloc bucate,
Și de foame mor!”

Se apleacă mijlociul
Către inelar,
Și îi spune-atîta numai:
— „Ce e de făcut acuma,
Frate inelar?”

Leneș cată inelarul
Către ei, și-apoi,
Cam în silă, le răspunde:
— „Ce să faci cînd nu-i de unde?
Vom răbda și noi!...”

Prinde atunci cel mic să strige
Mai isteț ca ei:
— „Ce tot plîngem și ne frîngem?
Hai da muncă să ne stringem

Toți uniți, că nu rămîne
Niciodată fără pîine
Cel ce vrea să și-o cîștige,
Frățiorii mei!...”

LICURICIUL

Eu lucesc și sar: „plic-plici,”
Seara-n iarba din grădină,
Eu lucesc ca o lumină,
Și mă cheamă Licurici.

Vin și prinde-mă pe loc,
Să te joci puțin cu mine,
Că sînt vesel ca și tine
Și îmi place să mă joc.

Uite și pe frații mei,
Să-i chemăm pe toți să vie,
Să ne pui pe pălărie
Ca pe niște mici scîntei.

Și s-o chemi să vie-apoi
Și pe sora ta cea mică,
Să vedem ce-are să zică
Cînd te va vedea cu noi.

Și să ne agăți, de vrei,
Și în părul ei, să pară
C-are o podoabă rară
De diamante-n părul ei.

Vin să ne jucăm frumos
Toată seara prin grădină,
Că ne-a spus ieri o albină
Că ești bun și ești milos.

Și ai scos-o frumușel,
Pe un fir de fin, din apă,
Cînd credea că nu mai scapă,
Sărăcuța, nici de fel!...

Vino ori de cite ori
Și ne prinde — că de tine
Nu ni-i frică și știu bine
Că nu vrei să ne omori.

MICUL VÎNĂTOR

Spune Mihnea către cine:
— „Tare sînt voios, măi Pik!
Uite-ți dau un os și pline,
C-am să merg cu tata mlina
Și cu tine merg, măi Pik,
Nu-mi mai trebuie nimic;

Am o pușcă-adevărată,
Am și sac de vînător,

De s-ar face „mîini” odată
Să-mi văd pușca încărcată
Și să văd și eu cum mor
Păsărelele din zbor...

Va muri vreuna oare
Cînd oi da cu pușca? — Dar
Am să stau să văd cum moare?...
Că eu plîng, măi Pik, și-mi pare
C-am să plîng și-acuma chiar.

Plîng, dar mama-i vinovată
Că tot spune că-i păcat,
Ce, nu știi? a plîns odată
Pentru-o pasăre-mpușcată
Și pe tata l-a certat
Că spunea că nu-i păcat...
Dacă spune tata, poate
Că-i așa cum spune, dar
Bine-ar fi, măi Pik, de toate

Păsărelele-mpuşcate
Ar putea să-nvie iar..

Dar atunci la ce-ar fi bune
Gloanţe şi alici şi puşti
Dacă-n sac nu ai ce pune
Cînd te-ntorci — ? atuncea, spune,
Pentru ce să mai împuşti?

Şi cum mergi cu sacu-n spate
De n-ai gînd să-mpuşti nimic,
Şi ce sac mai am eu, frate,
Şi ce haine încheiate
Cu butoni ce nu se stric'
Că-s de corn de cerb, măi Pik.

Ai să vezi tu mină ce bine
Îmi stă mie vinător,
Merg cu tata şi cu tine
Şi-au să spuie toţi de mine!

— «Ce mai pui de vinător!...

Pui de vinător, vezi bine,
Dar cu mila ce mă fac?
Cînd mi-o spune tata — «Țino
Puşca drept, şi trage bine!»
Ce mă fac, măi Pik, ce fac
Cînd va face puşca *pac*,

Şi-oi vedea eu păsărele
Moarte din pricina mea?...
Am să plîng mai rău ca ele...
Doamne, zău, ce de belele,
Vai de bucuria mea!...

Dar de-aş spune tatei oare
Că pin'mă deprind, aş vrea
Să merg doar la vinătoare
Şi să-mi fac o țință mare

Colo-n cimp să trag în ea?
Ce crezi tu, măi Pik, ar vrea?

Și să-l rog să-mi dea și mie
Să aduc ceva vînat?...
Uite-așa, halal să-mi fiel
Cine ar putea să știe
Că nu eu l-am împușcat?

Dar de cineva mă-ntreabă
Ce aduc în sac, pot eu
Să mai fiu copil de treabă
De-oi minți spunînd în grabă
Că aduc vînatul meu?

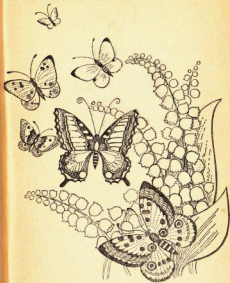
Nu, măi Pik, întotdeauna
Le-am spus toate drept și-acum
Să trîntesc gogea minciună
Pentru-un «bravo» luat în drum
Pe nedrept?... Ba nicidecum,

Eu răspund vorbă curată
Cum e drept, și alt nimic; —
Că pe cei ce mint o dată
Nu-i mai crede nimeni, Pik.
Și rămîn pe viața toată
Niște oameni de nimic“.

FLUTURII

Fluturi albi și roșii,
Și pestriți, frumoșii,
Eu îi prind în plasă,
Cind mama mă lasă.
Eu îi prind din zbor,
Însă nu-i omor;

Ci mă uit la ei,
Că sînt mititei,

Și frumoși, și-mi plac,
Dar eu nu le fac
Nici un rău, deloc!

Și dacă mă joc
Cu vreunul, știu
Binișor să-l țin,
Și pe toți, din plasă,
Îi ajut să iasă,
Și să plece-n zbor,
După voia lor.

UN PORUMBEL

Un porumbel căzut-a, din zbor,
pe-o stîncă-n mare
Și-i mic de tot săracul, de-abia a prins
să zboare!...
Vin valuri mari și-n stîncă lovesc,
și lui i-e frică,
Și trist și-ascunde capul, și-ariștile-și
ridică
Cînd stropi săriți din valuri pe pene-i cad
și-l udă.

Dar piuitu-i jalnic nu-i nimeni să-l audă!...
Ci iată-o porumbișă că-n zbor zorit sosește;
E mama lui ce-l cată, plînd,

de cînd lipsește,
Și-i lingă el acuma și-l ciugulește dulce
Să-i treacă spaima și-apoi să meargă
să și-l culce.

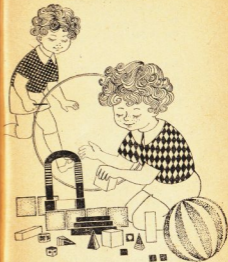
Și-ncet spre cuib acuma zbură-vor împreună —
Să-l încălzească mama, să doarmă —

Noapte bună!...

DOI FRAȚI CUMINȚI

Noi sîntem doi frați, în casă,
Și nu ne certăm deloc,
Și sîntem tăcuți la masă,
Și cuminți în orice loc.

Avem hamuri, cerc și minge,
Cînd pe-afară ne jucăm,
Iar cînd plouă, ori cînd ninge,
Liniștiți în casă stăm.

Și cu jucării frumoase
Ne jucăm tot amîndoi,
Pe cînd mama noastră coase,
Ori citește, lingă noi.

Mama noastră ne vorbește
Și ne mîngîie duios,
Iară seara ne citește
Ori ne spune-un basm frumos.

Și ne-nvață lucruri multe,
Și frumoase, stînd cu noi,
Și îi place să ne-asculte
Cînd vorbim noi amîndoi...

Și în gîndul nostru-ntr-una
Auzim povăța ei:
— Fiți cumiști întotdeauna
Și fiți buni, copiii mei!...

DE SPUS LA JOCUL
„DE-A ASCUNSUL”

I

Ci-ne bi-ne se pi-teș-te,
Nu mi-jeș-te, nu mi-jeș-te,
Doar de-i ca-de sor-țul, cum
Poa-te-ți va că-dea a-cum.

II

Cin-ste-a-i cin-ste-n ori-ce loc,
Și la lucru, și la joc,
Și de-ți pla-ce, de nu-ți pla-ce,
Vei mi-ji că a-ai ce fa-ce.

III

Ni-meni din-tre noi nu poa-te
 Ști pe ci-ne sor-țul scoa-te,
 Iar de va că-dea pe ti-ne,
 Vezi să nu mă prinzi pe mi-ne.

IV

Eu în roa-tă vă a-dun
 Și si-la-be-le le spun
 Des-lu-șit, cu vo-cea ta-re,
 Să m-a-u-dă fi-ște-care
 Și nu sînt de vi-nă, nu,
 De-i ie-și a-cu-ma tu.

CUPRINS

[Hai nani, nani]	5
[S-a dus și noaptea asta]	9
[Arșiță, tăcere...]	13
[Mama țese, Puiu doarme]	16
[Au plecat la cîmp părinții]	18
[Se-atîrnase de-o trăsură]	20
[Mama-i dusă-n tirg...]	21
[Șapte ani trecuți...]	23
Bondarul leneș	27
Cățelușul șchiop	29

Pedecapsa miței	32
Motanul pedepsit	34
Gîndăcelul	36
Tanu	40
Puișorul moțat	42
Șireata	44
Visul lui Viorel	46
Vrăbiile	55
Nelu	58
Versurile pe care le-au învățat cei doi copilași pentru ziua mamei lor	60
Rîndunica	62
Cucu	65
Cloșca	67
Sfatul degetelor	69
Licuriciul	72
Micul vînător	75
Fluturii	82
Un porumbel	85
Doi frați cumiși	88
De spus la jocul „De-a ascunsul”	91

Lei 2,75